

lighederne skulde være foregaaede. Det er et Svar, som jeg regelmæssig giver dem, der komme til mig for at fremføre Klager over den ene eller den anden. Jeg gør dem altid opmærksomme paa, at naar man har noget at klage over, skal man ikke begynde i Justitsministeriet, men hos den Politimester, hvis Pligt det er, naar en saadan Klage kommer, at modtage den og undersøge den. Det samme sagde jeg til Holger Henriksen. Det er kun, naar der foreligger Tilfælde, hvor der af en eller anden Grund bør handles hurtigt — saaledes f. Eks. i Hebronsagen eller i sin Tid i Sagen fra Storeheddinge eller i Pryglesagen fra Ringsted og i adskillige andre Tilfælde —, at jeg mener, at Justitsministeren bør springe Formaliteterne over og tage fat direkte. Ellers er den rigtige og naturlige Vej, at man henvender sig til den Politimester, hvem det tilkommer at undersøge Sagen og først, hvis han viser sig uvillig, klager til de overordnede Autoriteter.

Senere i September 1904 kom der et Par Mænd, deriblandt Proprietær Poulsen, Naglbølggaard, til mig for at klage over Sagfører Hansen. Det er rigtigt, de kom og foreviste mig dels en Klage, der for Resten ikke en Gang var underskrevet, og dels en Del Bilag til denne Klage. Og saa siger det ærede Medlem, Spalte 681: „Hermed mener jeg — og det tror jeg, enhver maa give mig Ret i — at have dokumenteret, at Klagerne over Sagfører J. L. Hansen vare fremførte for den højtærede Justitsminister allermindst $\frac{1}{2}$ Aar, før Sagfører Hansen blev udnævnt til kongevalgt Landstingsmand.“ Jeg mener, at ingen maa give det ærede Medlem Ret deri, og jeg mener, at det ærede Medlem slet ikke ved, hvad han har anført, har dokumenteret, at Klagerne over Sagfører Hansen vare fremførte for mig allermindst $\frac{1}{2}$ Aar, før han blev udnævnt til kongevalgt Landstingsmand.

Disse saakaldte Klager, som fremkom den Gang, vare for en stor Del ikke de samme, som fremkom paa et senere Tidspunkt. Det var Udtalelser, der vare holdte i al Almindelighed. Jeg erindrer f. Eks. en Udtalelse, der omtrent lød saaledes: Sagfører Hansen har i sin Tid behandlet mit Fallitbo; da jeg tror, der er begaaet Urigtigheder, beder jeg denne Sag undersøgt. En anden lød omtrent saadan: Jeg har i sin Tid betalt Sagfører Hansen — saa blev der nævnt et Beløb —, den Sag vil jeg gerne have undersøgt. Ingen af Klagerne gik i Virkeligheden ud paa at sigte Sagfører Hansen for noget ulovligt

Forhold. Jeg gjorde Proprietær Poulsen og den eller de andre Herrer, som vare med ham, opmærksomme paa, at paa den Maade kunde man virkelig ikke klage over en Mand; hvis man mente at være blevet forurettet, maatte man sætte sin Klage saaledes sammen, at det af Klagen kunde ses, hvori Forurettelsen skulde bestaa, og dernæst burde man lade Klagen være ledsaget af de Dokumenter, man maatte have, som vare i Stand til at kaste Lys over Forholdet. Jeg sagde til Klagerne, at hvis de vilde følge det Raad, jeg saaledes havde givet dem, at skrive en virkelig Klage over Sagfører Hansen, angive, hvad det var, han, efter deres Mening, havde gjort sig skyldig i, og sende den til Justitsministeren, skulde jeg drage Omsorg for, at Sagen blev behørigt undersøgt i Kolding. De fik deres — jeg vil ikke sige Klager — men deres Papirer med sig tilbage, og saa hørte jeg ikke en Smule til dem, før der den 10. Juli 1905 — altsaa længe efter at Sagfører Hansen var bleven kongevalgt Landstingsmand — indkom en Klage til Ministeriet.

Nu undrer det ærede Medlem sig jo noget over, at den højtærede Konseilspræsident ikke vidste noget derom, og mener, at jeg i alt Fald har handlet urigtigt — saaledes forstod jeg det ærede Medlem — ved ikke at sætte den højtærede Konseilspræsident i Kundskab derom. Jeg skal dertil sige: Jeg omtalte ikke Sagen til den højtærede Konseilspræsident. Først og fremmest var den højtærede Konseilspræsident ikke Konseilspræsident den Gang — det turde være een Grund —, men dernæst var jo, som ingen bedre end det ærede Medlem for Ringsted vil kunne huske, netop Vinteren 1904—05 en meget urolig Vinter. Det var den Vinter, hvor det ærede Medlem, hvad han senere offentlig har pralet af, lagde Dynamit under Krigsminister Madsen, ganske ligesom han nu sammen med et andet æret Medlem prøver paa at lægge Dynamit under mig. Det var, som sagt, en meget urolig Vinter, hvor man havde andre Ting at tænke paa end den Slags løse og efter deres eget Indhold ganske uvederheftige Klagemaal, som Klagerne, efter at de havde faaet Anvisning paa, hvorledes de skulde bære sig ad, slet ikke rørte mere ved. Derfor fandt jeg ikke den fjerneste Grund for mig, heller ikke da der i April 1905 blev Spørgsmaal om at udnævne Sagfører Hansen til kongevalgt Landstingsmand, til at drage denne Sag frem. Det er blevet meget moderne; men det var ikke saa mo-